

## ความเข้าใจและการจัดการเกี่ยวกับชาติพันธุ์และความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนในสังคมมาเลเซีย

Understanding and management of ethnicity and inter-community relations in  
Malaysian society

นาย วรชัย ดำรงค์กุล<sup>1</sup>

Mr.Warachai Dumrongkul

### บทคัดย่อ

ชาติพันธุ์และความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนเป็นเรื่องสำคัญในสังคมและการเมืองของมาเลเซีย ซึ่งเป็นสังคมที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ความหลากหลายนี้เป็นทั้งจุดแข็งและความท้าทายในการส่งเสริมความสามัคคีทางสังคมและเอกภาพของชาติ แนวทางของมาเลเซียในการจัดการและทำความเข้าใจเรื่องชาติพันธุ์และความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนถูกฝังอยู่ในบริบททางประวัติศาสตร์ การเมือง และเศรษฐกิจของประเทศ การเมืองของมาเลเซียมีความจำเป็นในการหาสมดุลระหว่างผลประโยชน์ของแต่ละชุมชน โดยรัฐบาลมักจะนำเสนอนโยบายเชิงบวกเพื่อส่งเสริมกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ยากจนโดยเฉพาะมลายูมุสลิมผ่านโครงการต่างๆ นโยบายเศรษฐกิจใหม่ แต่ในขณะเดียวกันก็สร้างความรู้สึกของอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ที่มีผลทั้งในด้านความสามัคคีและการแบ่งแยก การจัดการความสัมพันธ์ระหว่างชาติพันธุ์ในมาเลเซียเกี่ยวข้องกับการจัดการความซับซ้อนระหว่างการรักษาวินัยธรรมและการบูรณาการเป็นสังคมเดียวกัน หนึ่งในแนวทางที่รัฐบาลผลักดันคือการสร้างแนวคิดชาติพันธุ์มาเลเซีย ซึ่งสนับสนุนให้ประชาชนมีอัตลักษณ์ทางชาติที่รวมทุกชาติพันธุ์ไว้ในสังคมเดียวกัน แต่ในขณะเดียวกันชาติพันธุ์ก็ยังคงมีบทบาทสำคัญในด้านการเมือง เศรษฐกิจ และความสัมพันธ์ทางสังคม การจัดการปัจจัยเหล่านี้ผ่านนโยบายต่างๆ การจัดการความสัมพันธ์ระหว่างชาติพันธุ์และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างชุมชนในมาเลเซียเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการหาสมดุลระหว่างการส่งเสริมความสามัคคี การสร้างความเสมอภาค และการเคารพในความหลากหลายของประชาชนในประเทศ

**คำสำคัญ:** ความเข้าใจ, การจัดการ, ชาติพันธุ์, ความสัมพันธ์ระหว่างชุมชน, สังคมมาเลเซีย

---

<sup>1</sup> นักวิชาการอิสระ ; independent Scholar,Thailand

Corresponding author, e-mail: warachaidumrongkul@gmail.com,Tel. 081-08852719

### Abstract

Ethnicity and inter-community relations are significant issues in the social and political landscape of Malaysia, a society characterized by ethnic diversity. This diversity is both a strength and a challenge in promoting social harmony and national unity. Malaysia's approach to managing and understanding ethnicity and inter-community relations is deeply embedded in the country's historical, political, and economic contexts. Malaysia's politics require balancing the interests of various communities, with the government often presenting affirmative policies to uplift economically disadvantaged ethnic groups, particularly the Malay Muslims, through various programs like the New Economic Policy. At the same time, these policies foster a sense of ethnic identity that influences both unity and division. Managing ethnic relations in Malaysia involves navigating the complexity between preserving cultural identities and promoting integration into a unified society. One of the strategies the government promotes is the idea of a Malaysian ethnicity, which encourages citizens to embrace a national identity that unites all ethnic groups. However, ethnicity continues to play a significant role in politics, the economy, and social relations. These dynamics are managed through various policies. The management of ethnic relations and community interactions in Malaysia is a complex process, requiring a balance between promoting unity, creating equality, and respecting the diversity of the country's people.

**Keywords:** Understanding, management, ethnicity, inter-community relations, Malaysian society

### 1.บทนำ

ประเทศมาเลเซียเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์อย่างมาก ซึ่งสะท้อนให้เห็นจากกลุ่มชาติพันธุ์หลักที่อาศัยอยู่ร่วมกันในประเทศนี้ ได้แก่ ชาวมลายู ชาวจีน ชาวอินเดีย, และชนกลุ่มน้อยอื่น ๆ เช่น ชาวอิสแตร์นมลายู ชาวไทกาล และชาวบูจัง ซึ่งมีกว่า 200 กลุ่มชาติพันธุ์ (Lino & Hashim, 2019, p.81) ความหลากหลายนี้เกิดขึ้นจากประวัติศาสตร์ที่ประเทศมาเลเซียเคยเป็นศูนย์กลางของการค้าผ่านเส้นทางทะเลมาอย่างยาวนานซึ่งดึงดูดผู้คนจากต่างแดนทั้งในภูมิภาคเอเชียและจากยุโรปมาอาศัยอยู่ที่นี่ การตั้งถิ่นฐานของชาวจีนที่มาจากมณฑลกว๋างตุ้ง ฮกเกี้ยน และฮกวาง ได้ส่งผลให้เกิดการสร้างสรรควัฒนธรรมที่ผสมผสานทั้งในด้านอาหาร ภาษา และศิลปะ ขณะเดียวกันการอพยพของชาวอินเดียในสมัยโบราณก็ได้ส่งผลกระทบต่อวัฒนธรรมในด้านภาษาและศาสนา ด้วยความหลากหลายนี้จึงทำให้มาเลเซียเป็นประเทศที่มีความยืดหยุ่นในการผสมผสานระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ซึ่งมีทั้งความท้าทายและโอกาสในการสร้างสังคมที่สามารถอยู่

ร่วมกันอย่างสงบสุข ความหลากหลายทางชาติพันธุ์นี้มีทั้งข้อดีและข้อเสีย เนื่องจากในบางครั้งความแตกต่างในวิถีชีวิตและความเชื่อทางวัฒนธรรมอาจสร้างความตึงเครียดระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ แต่ในขณะเดียวกันก็สามารถใช้เป็นพื้นฐานในการเสริมสร้างสังคมที่หลากหลายและมีความเข้าใจในความแตกต่าง ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการร่วมมือและพัฒนาทางสังคมที่ยั่งยืนมากขึ้น(Holst, 2012)

การศึกษาเกี่ยวกับชาติพันธุ์ในมาเลเซียมีความสำคัญต่อการเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ที่หลากหลาย ซึ่งเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่กำหนดความสงบสุขและเสถียรภาพของสังคมมาเลเซียในปัจจุบัน จากที่กล่าวไปแล้วว่า มาเลเซียมีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ การทำความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างชาติพันธุ์เหล่านี้จึงเป็นสิ่งสำคัญเพื่อสามารถสร้างสังคมที่มีความยอมรับในความแตกต่าง การอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และการลดความตึงเครียดระหว่างกลุ่มต่างๆในปัจจุบัน ความท้าทายของการอยู่ร่วมกันในสังคมที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ได้ถูกสะท้อนผ่านปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคม เช่น ความไม่เสมอภาคทางการศึกษา และการจ้างงาน การขาดโอกาสในการมีส่วนร่วมทางการเมืองและวัฒนธรรมสำหรับกลุ่มชาติพันธุ์ที่เป็นชนกลุ่มน้อย (Holst, 2012) ดังนั้นการศึกษาเรื่องชาติพันธุ์จึงไม่เพียงแต่ช่วยให้เห็นถึงอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น แต่ยังช่วยค้นหาวិธีการที่จะเสริมสร้างความเข้าใจ และการอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืนในสังคมมาเลเซียได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หลายปีที่ผ่านมาการศึกษาเกี่ยวกับชาติพันธุ์ในมาเลเซียได้ถูกนำมาใช้ในการพัฒนานโยบายต่างๆ ที่ช่วยเสริมสร้างความเป็นธรรมในด้านการศึกษา การจ้างงาน และการมีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมือง ตัวอย่างเช่น การส่งเสริมการศึกษาภาษามาเลย์เป็นภาษากลางเพื่อให้ทุกกลุ่มชาติพันธุ์สามารถเข้าใจและสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังมีการกำหนดนโยบายในการให้โอกาสทางเศรษฐกิจแก่ทุกกลุ่มชาติพันธุ์ผ่านโครงการต่างๆ เช่น โครงการส่งเสริมการพัฒนาชุมชนและการสนับสนุนธุรกิจในพื้นที่ที่มีการอาศัยร่วมกันระหว่างชาติพันธุ์

บทความนี้มุ่งเน้นการสำรวจปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างชาติพันธุ์ในมาเลเซีย โดยพิจารณาถึงวิธีการที่รัฐบาลและสังคมมีการจัดการกับความหลากหลายทางชาติพันธุ์นี้ เช่น ผ่านนโยบายของรัฐ การส่งเสริมการศึกษา การยอมรับและส่งเสริมวัฒนธรรมต่างๆ รวมถึงการศึกษาผลกระทบของการแยกกลุ่มชาติพันธุ์ในสังคมและการพัฒนาแนวทางที่เหมาะสมในการสนับสนุนการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขในสังคมที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ นอกจากนี้ยังมีการศึกษาเกี่ยวกับความท้าทายที่เกิดขึ้นจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมและการพัฒนาความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างชาติพันธุ์ ซึ่งรวมถึงการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางเศรษฐกิจและการเมืองที่อาจเกิดขึ้นจากความแตกต่างในวิถีชีวิตและความเชื่อของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ(Aun, 2017) มุ่งหวังที่จะทำให้เห็นถึงวิธีการที่รัฐและสังคมมาเลเซียสามารถรับมือกับปัญหาความแตกต่างทางชาติพันธุ์ในปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผ่านการส่งเสริมการศึกษาเกี่ยวกับความหลากหลายทางชาติพันธุ์ และการยอมรับในความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความเชื่อซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างสังคมที่มีความสงบสุขและเสถียรภาพในระยะยาว การวิเคราะห์และการสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างชาติพันธุ์จะช่วยให้การพัฒนาแนวทางในการจัดการความหลากหลายทางชาติพันธุ์นี้อย่างยั่งยืน ในขณะเดียวกันยังสามารถนำไปสู่การส่งเสริมสังคมที่สงบสุขและมีความยอมรับซึ่งกันและกันจากกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ อย่างเต็มที่

## 2.ความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ของชาติพันธุ์ในมาเลเซีย

มาเลเซียเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ซึ่งเกิดจากการตั้งถิ่นฐานและการอพยพของกลุ่มคนจากหลายพื้นที่ในเอเชียและทั่วโลกตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา ชาติพันธุ์ที่สำคัญในมาเลเซีย ได้แก่ ชาวมลายู ชาวจีน ชาวอินเดีย รวมถึงกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ เช่น ชาวไทกาล ชาวบูจิง และชาวอิสเตอร์นมาลายู

### 2.1การตั้งถิ่นฐานของกลุ่มชาติพันธุ์

การตั้งถิ่นฐานของชาวจีนในมาเลเซียเริ่มต้นในศตวรรษที่ 15 โดยมีการอพยพของชาวจีนมาค้าขายกับมลายู การตั้งรกรากของชาวจีนได้กลายเป็นการพัฒนากระบวนการค้าขายและการทำงานในอุตสาหกรรม โดยเฉพาะในสาขาการขุดแร่และการปลูกยางพารา ชาวจีนถูกแบ่งออกเป็นหลายกลุ่มตามถิ่นที่มาของตน เช่น กลุ่มฮกเกี้ยน กวางตุ้ง และฮกกา ซึ่งต่างมีวัฒนธรรม ภาษา และประเพณีที่แตกต่างกัน แต่ยังคงรวมตัวกันเพื่อทำธุรกิจและส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างกันในการสร้างชุมชน การตั้งถิ่นฐานของชาวอินเดียในมาเลเซียมีความสำคัญไม่แพ้กัน โดยชาวอินเดียส่วนใหญ่ที่มาเลเซียในช่วงแรกๆ คือชาวมลายูในภาคใต้ของอินเดีย ซึ่งส่วนใหญ่ทำงานในภาคการเกษตร โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมน้ำตาลและยางพารา (Lino & Hashim, 2019, p.81-90) การอพยพนี้เกิดขึ้นในช่วงการปกครองของอังกฤษในมาเลเซีย โดยมีการส่งเสริมให้ชาวอินเดียเข้ามาทำงานในฟาร์มและสวนยางพารา ซึ่งผลักดันให้ชาวอินเดียได้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

### 2.2การสร้างชาติของประเทศมาเลเซีย

การรวมกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ เข้าเป็นรัฐเดียวกันในมาเลเซียเป็นผลมาจากการรับเอกราชจากสหราชอาณาจักรในปี 1957 ภายใต้การปกครองแบบสหพันธรัฐ โดยก่อนหน้านี้มาเลเซียได้เป็นอาณานิคมของสหราชอาณาจักรในช่วงต้นศตวรรษที่ 19 (Holst, 2012) ในระหว่างนี้สหราชอาณาจักรได้มีการนำกลุ่มชาติพันธุ์จากต่างประเทศเข้ามาทำงานในอุตสาหกรรมต่างๆ โดยเฉพาะในภาคการเกษตรและอุตสาหกรรมเหมืองแร่ ซึ่งเป็นเหตุให้มาเลเซียกลายเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์อย่างชัดเจนการประกาศเอกราชของมาเลเซียในปี 1957 เกิดขึ้นหลังจากการเจรจาหลายประห้วงตัวแทนจากกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ และรัฐบาลอังกฤษ การก่อตั้งประเทศใหม่ต้องพิจารณาความต้องการและผลประโยชน์ของทุกกลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศ โดยกลุ่มชาติพันธุ์มาเลย์ซึ่งเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ส่วนใหญ่ในประเทศ ได้รับสิทธิพิเศษจากรัฐบาลผ่านการออกกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปกครองและการจัดการทรัพยากร (Chua, 2000) ในขณะเดียวกันกลุ่มชาติพันธุ์จีนและอินเดียได้มีส่วนร่วมในเศรษฐกิจของประเทศโดยการพัฒนาอุตสาหกรรมต่างๆ รวมถึงการพัฒนาทรัพยากรทางธรรมชาติ

อย่างไรก็ตามการสร้างชาติในมาเลเซียไม่ใช่เรื่องง่าย เนื่องจากความแตกต่างในด้านภาษา, ศาสนา, และวัฒนธรรมระหว่างชาติพันธุ์ต่างๆ ที่อาศัยอยู่ในประเทศนี้ การรวมกลุ่มชาติพันธุ์หลากหลายที่มีความแตกต่างอย่างมากในด้านประเพณีและการดำเนินชีวิตทำให้เกิดความท้าทายในการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในสังคมมาเลเซีย จึงต้องมีการสร้างกลไกต่างๆ เพื่อรับมือกับความท้าทายเหล่านี้

### 2.3การจัดการความหลากหลายทางชาติพันธุ์หลังได้รับเอกราช

ในช่วงหลังการประกาศเอกราช, การจัดการความหลากหลายทางชาติพันธุ์กลายเป็นภารกิจสำคัญของรัฐบาลมาเลเซีย เนื่องจากการอยู่ร่วมกันของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆเป็นหัวใจสำคัญในการสร้างเสถียรภาพของประเทศ รัฐบาลมาเลเซียได้มีการดำเนินการตามนโยบาย “การพัฒนาความสมานฉันท์ทางชาติพันธุ์” โดยการใช้มาตรการต่างๆ เช่น การแบ่งปันทรัพยากรทางการศึกษาและการงานให้กับกลุ่มชาติพันธุ์ที่ต่างกัน และการสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกันในทุกกลุ่มชาติพันธุ์ (Means, 1987,p.168-183 )

ในช่วงเริ่มต้นการปกครองของรัฐบาลมาเลเซียหลังจากที่ได้เอกราช, มีการออกนโยบายการปกครองที่เป็นกลางแต่ก็ให้สิทธิพิเศษบางประการแก่ชาวมลายูในด้านต่างๆ เช่น สิทธิในการเข้าถึงการศึกษาและการทำงานในภาครัฐ ซึ่งถูกมองว่าเป็นวิธีการรักษาเสถียรภาพในสังคมมาเลเซีย โดยการให้ความสำคัญกับกลุ่มชาติพันธุ์มาเลย์เป็นอันดับแรก เพื่อให้พวกเขามีโอกาสในการพัฒนาและลดช่องว่างทางเศรษฐกิจระหว่างชาติพันธุ์ต่างๆ (Holst ,2012) ในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา รัฐบาลมาเลเซียได้มีการพัฒนาแนวทางในการผสมผสานความหลากหลายทางชาติพันธุ์ในด้านต่างๆ เช่น การจัดตั้งระบบการศึกษาแบบสองภาษาและการส่งเสริมความเข้าใจในความแตกต่างทางชาติพันธุ์ผ่านการสื่อสารในระดับสาธารณะ นอกจากนี้ในด้านการเมืองและเศรษฐกิจรัฐบาลได้ใช้กลไกของการกระจายอำนาจในระดับรัฐและระดับท้องถิ่น เพื่อให้ทุกชาติพันธุ์มีส่วนร่วมในการตัดสินใจและการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ (Means, 1987)

### 3.ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์หลักในประเทศมาเลเซีย

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์หลักในมาเลเซียเผยให้เห็นถึงบทบาทที่สำคัญของแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ในการพัฒนาเศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรมของประเทศ มาเลเซียได้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการจัดการความหลากหลายทางชาติพันธุ์อย่างมีประสิทธิภาพและการส่งเสริมการร่วมมือระหว่างชาติพันธุ์ต่างๆ ในสังคม การร่วมมือในด้านต่างๆ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ การศึกษา และวัฒนธรรมเป็นปัจจัยที่ทำให้สังคมมาเลเซียสามารถเติบโตและพัฒนาไปในทิศทางที่ดีได้

กลุ่มชาติพันธุ์มาเลย์ถือเป็นกลุ่มชาติพันธุ์หลักในมาเลเซียและมีบทบาทสำคัญในโครงสร้างการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ ชาวมลายูส่วนใหญ่ยึดมั่นในศาสนาอิสลามและถือเป็นศาสนิกชนที่มีบทบาทสำคัญในการรักษาความเป็นอิสลามให้กับชาติ รวมถึงการสนับสนุนการพัฒนาทางเศรษฐกิจและการเมืองผ่านรัฐธรรมนูญที่สนับสนุนการดำรงชีวิตและความก้าวหน้าของกลุ่มชาติพันธุ์มาเลย์ (Holst ,2012) นอกจากนี้, การสนับสนุนทางการเมืองที่มาจากรัฐบาลที่ประกอบด้วยกลุ่มชาติพันธุ์มาเลย์อย่างชัดเจน เช่น พรรคอัมโน (UMNO) ทำให้กลุ่มมาเลย์ได้รับการสนับสนุนในด้านการศึกษา การทำงานภาครัฐ และการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ศาสนาอิสลามและวัฒนธรรมมาเลย์มีอิทธิพลอย่างมากต่อการเมืองในประเทศ โดยเฉพาะในด้านการส่งเสริมให้มีการพัฒนาเศรษฐกิจแบบอิสลาม ซึ่งรวมถึงการสนับสนุนหลักการศาสนาและการให้สิทธิพิเศษทางสังคมแก่กลุ่มมาเลย์ ระบบนโยบายเหล่านี้ได้รับการออกแบบให้ชาวมลายูได้รับสิทธิพิเศษในด้านการศึกษาที่ดีขึ้น และการสนับสนุนในการเข้ารับตำแหน่งในภาครัฐ ดังนั้นกลุ่มมาเลย์จึงมีบทบาทเป็นแกนหลักในการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศมาเลเซีย

กลุ่มชาติพันธุ์ชาวจีน ชาวจีนในมาเลเซียมีบทบาทสำคัญทั้งในด้านเศรษฐกิจและการเมือง พวกเขาเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่อพยพมาในช่วงศตวรรษที่ 19 และต้นศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะการอพยพจากภาคใต้ของจีน โดยส่วนใหญ่เข้ามาทำงานในเหมืองแร่และภาคการเกษตร เช่น การปลูกยางพาราและการผลิตสินค้าเกษตร ชาวจีนในมาเลเซียก็มีบทบาทสำคัญในอุตสาหกรรมการค้าขาย โดยเฉพาะในภาคธุรกิจและการลงทุนที่ทำให้เศรษฐกิจของประเทศเติบโตได้อย่างรวดเร็วแม้จะมีบทบาทสำคัญในด้านเศรษฐกิจ ชาวจีนในมาเลเซียมักจะได้รับคามมองว่าเป็น “ชนกลุ่มน้อย” ในสังคมมาเลเซีย ซึ่งส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะในช่วงที่เกิดเหตุการณ์รุนแรงทางการเมืองในปี 1969 ที่มีความตึงเครียดระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์มาเลย์และชาวจีน (Xia, Lee, & Halim, 2019) อย่างไรก็ตามชาวจีนในมาเลเซียยังคงรักษาประเพณีและวัฒนธรรมจีนไว้อย่างเหนียวแน่นผ่านเทศกาลต่างๆ เช่น เทศกาลตรุษจีนและเทศกาลหยวนเจียว ซึ่งแสดงถึงความสำคัญของวัฒนธรรมจีนในชีวิตประจำวันของชาวมลายูเซียการผสมผสานของวัฒนธรรมจีนกับสังคมมาเลเซียเกิดขึ้นในหลายด้าน เช่น ด้านอาหาร ที่ชาวจีนได้นำเสนออาหารหลากหลายประเภทที่ได้รับความนิยมในหมู่คนมาเลย์ การเดินร่ำแบบจีนที่ได้ถูกผสมผสานในงานวัฒนธรรมของประเทศ รวมถึงการศึกษาภาษาจีนที่ได้ส่งเสริมให้มีการสอนในโรงเรียนภายในประเทศ ทั้งนี้ชาวจีนในมาเลเซียยังคงรักษาประเพณีของตัวเองอย่างมั่นคงในขณะที่ได้ผสมผสานเข้ากับวัฒนธรรมมาเลเซีย

กลุ่มชาติพันธุ์ชาวอินเดียในมาเลเซียเริ่มมีบทบาทตั้งแต่ช่วงการปกครองของอังกฤษในศตวรรษที่ 19 โดยเฉพาะในภาคเกษตรกรรมในฐานะแรงงานที่เข้ามาทำงานในสวนยางและอุตสาหกรรมการผลิต ชาวอินเดียส่วนใหญ่ในมาเลเซียเป็นชาวมุสลิมที่ย้ายจากอินเดียได้เพื่อทำงานทำในอุตสาหกรรมเกษตรซึ่งเป็นอุตสาหกรรมหลักในช่วงนั้น หลังจากมาเลเซียได้รับเอกราชในปี 1957 ชาวอินเดียมีบทบาทในด้านเศรษฐกิจและการเมือง แม้ว่าจะมีจำนวนประชากรที่น้อยกว่าชาวมลายูและชาวจีน แต่ชาวอินเดียยังคงมีอิทธิพลในหลายๆ ด้าน เช่น การทำธุรกิจ การเมือง และวัฒนธรรม การเฉลิมฉลองเทศกาลของชาวอินเดียเช่น เทศกาลทมิฬทุระ ดิปีวาลี และฮารีรายา ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างความหลากหลายทางวัฒนธรรมในมาเลเซีย รวมถึงการปฏิบัติศาสนิกทางศาสนาฮินดูและศาสนาซิกข์ที่ยังคงมีบทบาทสำคัญในสังคม การร่วมมือระหว่างชาติพันธุ์ในด้านการสร้างสังคมที่ยอมรับความหลากหลายเกิดขึ้นผ่านการสนับสนุนในการสร้างสภาพแวดล้อมที่เปิดกว้างและเข้าถึงทุกกลุ่มชน(Segawa, 2017,p.63-81)

การมีปฏิสัมพันธ์และการร่วมมือระหว่างชาติพันธุ์ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ในมาเลเซียมีทั้งด้านบวกและด้านลบ ความท้าทายหลักในสังคมคือการจัดการความแตกต่างทางชาติพันธุ์อย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างความสมดุลทางชาติพันธุ์ในทุกระดับทั้งในด้านการทำงาน การศึกษา และการเมืองเป็นเรื่องสำคัญในการส่งเสริมสังคมที่มีความหลากหลายและมีการยอมรับในความแตกต่างทางเชื้อชาติและวัฒนธรรม (Segawa, 2013) ตัวอย่างเช่น การปฏิรูปในด้านการศึกษาได้ช่วยให้กลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ สามารถเรียนรู้และทำงานร่วมกันในสภาพแวดล้อมที่หลากหลายทางวัฒนธรรมได้ดียิ่งขึ้น ในด้านเศรษฐกิจ การร่วมมือระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ เป็นเรื่องที่สำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมและการค้าขายในประเทศ ซึ่งทำให้มาเลเซียสามารถเติบโตทางเศรษฐกิจได้อย่างรวดเร็วและยั่งยืน อีกทั้งในด้านการเมือง การมีส่วนร่วมของทุก

กลุ่มชาติพันธุ์ในกระบวนการตัดสินใจและการปกครองในประเทศยังคงเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความเสมอภาคและเสถียรภาพทางการเมือง

#### 4. ปัญหาความขัดแย้งและการสร้างความสามัคคีในสังคมมาเลเซีย

ในสังคมที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์เช่นมาเลเซีย ความขัดแย้งระหว่างชาติพันธุ์เป็นปัญหาที่มีความซับซ้อนและส่งผลกระทบในระยะยาวต่อการสร้างความสามัคคีและความมั่นคงของสังคมมาเลเซีย ในบทนี้จะมีการศึกษาเหตุการณ์สำคัญที่แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างชาติพันธุ์ในประวัติศาสตร์ รวมถึงความพยายามในการสร้างความสามัคคีในสังคมผ่านการศึกษา การสื่อสาร และกิจกรรมทางวัฒนธรรม

ความขัดแย้งระหว่างชาติพันธุ์ หนึ่งในเหตุการณ์ที่สะท้อนถึงความขัดแย้งระหว่างชาติพันธุ์ที่สำคัญในประวัติศาสตร์ของมาเลเซียคือเหตุการณ์ 13 พฤษภาคม 1969 หรือที่รู้จักกันในชื่อ “The May 13 Incident” ซึ่งเป็นการจลาจลระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์มาเลย์และกลุ่มชาติพันธุ์จีน เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นหลังจากการเลือกตั้งทั่วไปในปี 1969 ซึ่งมีการประท้วงจากกลุ่มชนชั้นกลางชาวจีนที่รู้สึกว่าพวกเขาถูกกดขี่ในด้านเศรษฐกิจและการเมืองโดยกลุ่มชาติพันธุ์มาเลย์ การจลาจลดังกล่าวทำให้มีผู้เสียชีวิตจำนวนมากและเกิดความเสียหายทางทรัพย์สินอย่างกว้างขวาง ซึ่งเหตุการณ์นี้ได้แสดงให้เห็นถึงความตึงเครียดระหว่างชาติพันธุ์ที่มีอยู่ในสังคมมาเลเซีย และผลกระทบที่ตามมาจากการแบ่งแยกชนชั้นทางชาติพันธุ์ “เหตุการณ์ 13 พฤษภาคม 1969” ทำให้รัฐบาลมาเลเซียต้องจัดทำแนวทางใหม่ในการปกครองและจัดการความสัมพันธ์ระหว่างชาติพันธุ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปรับเปลี่ยนนโยบายเศรษฐกิจและการเมืองเพื่อให้เกิดความสมดุลและความยุติธรรมในสังคม การตอบสนองของรัฐบาลมาเลเซียหลังจากเหตุการณ์นี้คือการดำเนินนโยบายใหม่ที่ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเป็นธรรมระหว่างชาติพันธุ์ต่างๆ รวมถึงการสร้างเสถียรภาพทางการเมืองและการลดความตึงเครียดระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ (Holst, 2012)

ความพยายามในการสร้างความสามัคคี หลังจากเหตุการณ์ความขัดแย้งในปี 1969 รัฐบาลมาเลเซียได้ริเริ่มนโยบายและกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมความสามัคคีในสังคม การใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการสร้างความเข้าใจระหว่างชาติพันธุ์ได้กลายเป็นหนึ่งในกลยุทธ์ที่สำคัญ เช่นการปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาที่เน้นการเข้าใจและยอมรับความหลากหลายทางชาติพันธุ์ การส่งเสริมการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของชาติพันธุ์ต่างๆในมาเลเซีย เพื่อสร้างพื้นฐานการอยู่ร่วมกันที่มีความเคารพและยอมรับในความแตกต่าง นอกจากนี้ยังมีการสนับสนุนกิจกรรมทางวัฒนธรรมที่ช่วยเสริมสร้างความสามัคคีในระดับชุมชนและระดับชาติ เช่น การจัดงานเทศกาลที่รวมเอาวัฒนธรรมจากชาติพันธุ์ต่างๆ มาแสดงออก การส่งเสริมความหลากหลายทางวัฒนธรรมในการจัดกิจกรรมระดับประเทศ เช่นงานเฉลิมฉลองของชาวมาเลย์ (Hari Raya Aidilfitri), เทศกาลตรุษจีน (Chinese New Year) และเทศกาลของชาวอินเดีย (Deepavali) ซึ่งเป็นการสร้างการรับรู้และการเคารพในประเพณีและวัฒนธรรมของแต่ละชาติพันธุ์ (Noo, 2024)หนึ่งในนโยบายที่สำคัญในการส่งเสริมความสามัคคีในสังคมคือนโยบายชาติมาเลเซีย ( Bangsa Malaysia- Malaysian nation )ซึ่งเป็นแนวคิดที่มีจุดมุ่งหมายในการสร้างสังคมที่ยอมรับความหลากหลายทางชาติพันธุ์และการเป็นหนึ่งเดียว โดยการส่งเสริมการสร้างอัตลักษณ์ทางชาติร่วมกันที่ไม่จำกัดเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์ใดกลุ่มชาติพันธุ์หนึ่ง แต่เป็นการยอมรับทุก

กลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศ และเชื่อมโยงความหลากหลายให้กลายเป็นเอกภาพของสังคม (Aziza, , Salleha, & Ribu, 2010)

ปัญหาในการสร้างความสามัคคีถึงแม้ว่าจะมีความพยายามในการสร้างความสามัคคีในสังคมมาเลเซีย แต่ยังคงมีความท้าทายที่สำคัญที่ต้องเผชิญในกระบวนการนี้ หนึ่งในความท้าทายที่สำคัญคือความแตกต่างทางเศรษฐกิจที่ยังคงมีอยู่ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์มาเลย์และจีน ซึ่งส่งผลกระทบต่อ การสร้างความยุติธรรมทางเศรษฐกิจและความสมดุลในโอกาสทางการศึกษาและการทำงาน การที่กลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ มีการเข้าถึงทรัพยากรที่แตกต่างกันอาจทำให้เกิดความรู้สึกไม่พึงพอใจและความตึงเครียดในระยะยาวอีกหนึ่งความท้าทายคือการจัดการกับการสื่อสารระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีวัฒนธรรมและภาษาที่แตกต่างกัน การขาดความเข้าใจระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ในบางครั้งสามารถทำให้เกิดการเข้าใจผิดและความรู้สึกไม่เป็นมิตรในสังคม การเสริมสร้างความเข้าใจในด้านต่างๆ เช่น ภาษา วัฒนธรรม และความเชื่อทางศาสนา ยังเป็นความท้าทายที่ต้องใช้เวลาและความพยายามจากทุกฝ่าย (Jarvis, 2017)

## 5.การจัดการความหลากหลายทางชาติพันธุ์ในประเทศมาเลเซีย

การจัดการความหลากหลายทางชาติพันธุ์ในมาเลเซียเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและท้าทาย แต่ด้วยการใช้กลยุทธ์ต่างๆ เช่น การส่งเสริมอัตลักษณ์ร่วมในรูปแบบของนโยบายชาติมาเลเซียหรือนโยบายบังสา มาเลเซีย (Bangsa Malaysia) การพัฒนานโยบายการศึกษาและการแบ่งปันทรัพยากร มาเลเซียได้มีการพัฒนาที่สำคัญในด้านเศรษฐกิจและสังคม การจัดการความหลากหลายทางชาติพันธุ์ในมาเลเซียยังคงมีความท้าทายที่ต้องได้รับการแก้ไขโดยเฉพาะในเรื่องการรักษาความสมดุลในการแบ่งปันทรัพยากรและการสนับสนุนโอกาสทางการศึกษาและธุรกิจที่เท่าเทียมสำหรับทุกชาติพันธุ์

### 5.1การดำเนินการโดยนโยบายและการปกครอง

ในฐานะประเทศที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ศาสนา และวัฒนธรรม การจัดการความหลากหลายทางชาติพันธุ์ในมาเลเซียจึงเป็นประเด็นที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาและเสถียรภาพของประเทศ หนึ่งในนโยบายหลักของรัฐบาลมาเลเซียที่มีเป้าหมายในการส่งเสริมความสามัคคีและยอมรับความหลากหลายของชาติพันธุ์คือนโยบายชาติมาเลเซีย (Bangsa Malaysia) หรือ “ชาติมาเลเซีย” ซึ่งมีจุดมุ่งหมายในการสร้างอัตลักษณ์ร่วมของประชาชนทุกกลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาให้เกิดการรวมกันของชาติพันธุ์มาเลย์ ชาวจีน ชาวอินเดีย และกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ ภายใต้ร่มธงเดียวกัน (Jawan, Boyman & Kadam-Kiai, 2020,p.1959) นโยบายชาติมาเลเซียเน้นการสนับสนุนการรวมกลุ่มทางชาติพันธุ์ และการสร้างการยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรม เพื่อเสริมสร้างสังคมที่มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว นโยบายดังกล่าวเกิดขึ้นจากการรับรู้ถึงความสำคัญของความหลากหลายของประเทศมาเลเซีย ซึ่งในอดีตเคยเกิดความตึงเครียดระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์มาเลย์ ชาวจีน และชาวอินเดีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากเหตุการณ์ในปี 1969 ที่เกิดการจลาจลระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความท้าทายในการอยู่ร่วมกันในสังคมที่หลากหลาย นโยบายชาติมาเลเซียจึงถูกออกแบบเพื่อบรรลุความร่วมมือระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ในสังคมโดยมุ่งหวังที่จะลดความขัดแย้งและสนับสนุนความสามัคคีในสังคมมาเลเซีย(Holst, 2012) นอกจากนี้รัฐบาลยัง

ส่งเสริมการปรับปรุงระบบการศึกษาที่สามารถให้โอกาสทางการศึกษาแก่ประชากรทุกกลุ่มชาติพันธุ์อย่างเท่าเทียมกัน โดยมีการสนับสนุนการเรียนรู้ในภาษามาเลย์เป็นภาษากลางและส่งเสริมการเรียนรู้วัฒนธรรมและภาษาของชาติพันธุ์ต่างๆ ผ่านการศึกษาในระดับโรงเรียน (Aziza, , Salleha, & Ribu, 2010)

ความสำเร็จของนโยบายในการจัดการความหลากหลายทางชาติพันธุ์ในมาเลเซียสามารถเห็นได้จากการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่มีเสถียรภาพ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ทันสมัย และการมีประชาธิปไตยที่สามารถดำรงอยู่ได้ในสังคมที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์อย่างราบรื่น (Shaffer, 1982) นอกจากนี้ความหลากหลายทางชาติพันธุ์ได้กลายเป็นปัจจัยที่ช่วยเสริมสร้างวัฒนธรรมสมัยใหม่และแหล่งแรงงานที่มีคุณภาพสูงขึ้นทำให้เศรษฐกิจของมาเลเซียเติบโตอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและการค้าระหว่างประเทศ

อย่างไรก็ตามการจัดการความหลากหลายทางชาติพันธุ์ในมาเลเซียยังคงเผชิญกับความท้าทายหลายประการ หนึ่งในความท้าทายหลักคือการรักษาความสมดุลในการให้สิทธิพิเศษและโอกาสแก่กลุ่มชาติพันธุ์มาเลย์ผ่าน “นโยบายโควตา” หรือ “Affirmative Action” ที่ได้รับการออกแบบเพื่อให้มั่นใจว่ากลุ่มมาเลย์สามารถเข้าถึงทรัพยากรต่างๆ ได้ในลักษณะที่เป็นธรรมและเท่าเทียม แม้ว่านโยบายนี้จะมีความสำเร็จในการลดช่องว่างทางเศรษฐกิจระหว่างชาติพันธุ์มาเลย์และชาติพันธุ์อื่นๆ แต่ก็ทำให้เกิดความตึงเครียดกับกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ โดยเฉพาะชาวจีนและชาวอินเดียที่รู้สึกว่าเขาไม่ได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่ในบางสถานการณ์ (Holst, 2012) นอกจากนี้ความตึงเครียดในสังคมที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ยังคงมีอยู่ โดยเฉพาะในเรื่องของอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์และศาสนา ซึ่งมีผลต่อการสร้างความแตกต่างในมุมมองเกี่ยวกับวิธีการปกครองและการใช้นโยบายที่ไม่เหมือนกันในแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ การพัฒนาความยอมรับระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์จึงยังคงเป็นภารกิจที่ท้าทาย

## 5.2 การพัฒนาทางเศรษฐกิจและการแบ่งปันทรัพยากร

หนึ่งในเป้าหมายหลักของรัฐบาลมาเลเซียในการจัดการความหลากหลายทางชาติพันธุ์คือการสร้างการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ยุติธรรมและเท่าเทียมระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ โดยเฉพาะในด้านการแบ่งปันทรัพยากรที่จำเป็นต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ เช่น การศึกษาที่มีคุณภาพ การเข้าถึงบริการทางสาธารณสุข และโอกาสทางธุรกิจที่เป็นธรรมแก่ทุกชาติพันธุ์ ระบบโควตาที่รัฐบาลมาเลเซียใช้ในการสนับสนุนกลุ่มชาติพันธุ์มาเลย์ในด้านการศึกษาและการทำงานในภาครัฐมีบทบาทสำคัญในการลดความไม่เสมอภาคทางสังคมและเศรษฐกิจในขณะเดียวกัน การกระจายความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจในมาเลเซียยังคงเป็นปัญหาที่ท้าทาย โดยเฉพาะในพื้นที่ชนบทหรือพื้นที่ที่กลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ยังคงเผชิญกับความยากจนและขาดโอกาสในการพัฒนา ปัญหาความยากจนและช่องว่างทางเศรษฐกิจที่ยังคงมีอยู่ในสังคมมาเลเซียทำให้การบริหารจัดการทรัพยากรในระดับท้องถิ่นยังคงเป็นสิ่งที่ต้องได้รับการแก้ไขเพื่อให้เกิดความยุติธรรมและเท่าเทียมการกระจายทรัพยากรที่เป็นธรรมและการพัฒนาเศรษฐกิจที่ยั่งยืนจึงยังคงเป็นความท้าทายสำคัญที่รัฐบาลต้องดำเนินการอย่างระมัดระวัง โดยต้องคำนึงถึงความหลากหลายทางชาติพันธุ์และคำนึงถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ในประเทศ (Holst, 2012)

## 6. การส่งเสริมความเข้าใจระหว่างชาติพันธุ์

ในสังคมที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์อย่างมาเลเซีย การสร้างความเข้าใจระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์เป็นสิ่งสำคัญในการส่งเสริมความสงบเรียบร้อยและความสามัคคีในสังคม การศึกษาและวัฒนธรรมจึงมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างความเข้าใจและการยอมรับความแตกต่าง ซึ่งจะช่วยลดความตึงเครียดและสร้างสังคมที่เข้มแข็งได้ จะสำรวจบทบาทของวัฒนธรรมและการศึกษาในการส่งเสริมความเข้าใจระหว่างชาติพันธุ์ในมาเลเซีย โดยมุ่งเน้นไปที่การส่งเสริมความเข้าใจในด้านเทศกาล ประเพณี ภาษา ศาสนา และการศึกษา (มรกต ไมเออร์, 2561)

การยอมรับในวัฒนธรรมที่หลากหลาย วัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญในการสะท้อนอัตลักษณ์ของแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ในมาเลเซีย และมีบทบาทสำคัญในการสร้างความเข้าใจระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ มาเลเซียเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งมีการเฉลิมฉลองเทศกาลที่หลากหลายของแต่ละชาติพันธุ์ เช่น เทศกาลของชาวมลายู(Hari Raya Aidilfitri) เทศกาลตรุษจีนของชาวจีน(Chinese New Year) เทศกาลของชาวอินเดีย(Deepavali) และเทศกาลของชนกลุ่มชาติพันธุ์ในรัฐซาราวัก(Gawai) โดยการเฉลิมฉลองเหล่านี้เป็นโอกาสที่สำคัญในการสร้างความเข้าใจและความเคารพในความหลากหลายทางวัฒนธรรมภายในสังคม เทศกาลต่างๆ เหล่านี้ไม่เพียงแต่เป็นกิจกรรมที่สะท้อนถึงประเพณีและค่านิยมของกลุ่มชาติพันธุ์แต่ละกลุ่มเท่านั้น แต่ยังเป็นโอกาสที่ช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ในระดับชุมชนและระดับประเทศ ผู้คนจากชาติพันธุ์ต่างๆ จะได้เข้าร่วมกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งช่วยสร้างการรับรู้ที่ดีและลดการแบ่งแยกทางชาติพันธุ์ในสังคม นอกจากนี้ภาษาและศาสนาเป็นอีกปัจจัยที่สำคัญในการสะท้อนอัตลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ และมีบทบาทในการส่งเสริมความเข้าใจระหว่างชาติพันธุ์ การยอมรับและเคารพในภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ และการเข้าใจความเชื่อทางศาสนาที่แตกต่างกัน จะช่วยลดอุปสรรคในการติดต่อสื่อสารและสร้างความเข้าใจที่ดีกว่าในสังคม (Keat & Ali ,2016)

การศึกษาและการสร้างความเข้าใจในความแตกต่างทางวัฒนธรรม การศึกษามีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมความเข้าใจระหว่างชาติพันธุ์ในมาเลเซีย โดยการศึกษาสามารถสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ซึ่งช่วยลดการสร้างความเข้าใจผิดหรือการตีตรากลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ หนึ่งในโครงการที่รัฐบาลมาเลเซียได้ริเริ่มเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ความหลากหลายทางชาติพันธุ์คือการปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาในโรงเรียนให้ครอบคลุมประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ต่างๆ ในประเทศ การศึกษาเกี่ยวกับชาติพันธุ์ของเพื่อนร่วมชาติจะช่วยให้เด็กๆ ได้เรียนรู้ความแตกต่างและความสำคัญของการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมการสร้างเคารพและการยอมรับความหลากหลายภายในสังคม (Jomo, 2004) การฝึกฝนให้เยาวชนเข้าใจและเคารพในวัฒนธรรมและประเพณีของชาติพันธุ์อื่นๆ จะช่วยเสริมสร้างความสมานฉันท์และความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวในสังคมที่มีความหลากหลาย ในระดับมหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษาอื่นๆ ยังมีการส่งเสริมการศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างชาติพันธุ์และสังคม โดยมีหลักสูตรที่เน้นการศึกษาวัฒนธรรมชาติพันธุ์ การเมืองและเศรษฐกิจของชาติพันธุ์

ต่างๆ ที่อยู่ในสังคมมาเลเซีย การศึกษาในลักษณะนี้สามารถสร้างพื้นที่สำหรับการอภิปรายและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันในสังคม

การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมเป็นอีกหนึ่งเครื่องมือสำคัญในการส่งเสริมความเข้าใจระหว่างชาติพันธุ์ในมาเลเซีย กิจกรรมทางวัฒนธรรมที่ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนระหว่างชาติพันธุ์ต่างๆ เช่น การจัดงานเทศกาลร่วมกัน การจัดการแสดงทางศิลปะ และการจัดนิทรรศการศิลปะที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมและประเพณีของชาติพันธุ์ต่างๆ เป็นการสร้างพื้นที่ในการเข้าใจและยอมรับความแตกต่างระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ การจัดงานกิจกรรมดังกล่าวช่วยให้แต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ได้มีโอกาสแสดงออกถึงวัฒนธรรมและภาคภูมิใจในอัตลักษณ์ของตัวเอง ในขณะเดียวกันก็ช่วยสร้างความเข้าใจในวัฒนธรรมของชาติพันธุ์อื่นๆ ตัวอย่างกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมในมาเลเซียได้แก่วันมาเลเซีย ( Malaysia Day) ซึ่งเป็นงานเฉลิมฉลองความหลากหลายทางชาติพันธุ์ในประเทศ งานนี้มีการแสดงออกถึงวัฒนธรรมต่างๆ ของทุกกลุ่มชาติพันธุ์ รวมถึงการแสดงศิลปะการเต้นรำ ดนตรี และการแสดงพื้นบ้านจากชาติพันธุ์ต่างๆ เป็นการสร้างความตระหนักรู้และการยอมรับในความหลากหลายของสังคม นอกจากนี้ยังมีการจัดการฝึกอบรมทางสังคมที่เน้นการเรียนรู้เกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันในสังคมที่หลากหลาย การจัดอบรมเพื่อส่งเสริมความเข้าใจระหว่างชาติพันธุ์ โดยมุ่งเน้นที่การลดอคติและการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในสังคมยังเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในกระบวนการสร้างความสามัคคี (Soomro & Memon, 2014)

## สรุป

การสร้างสังคมที่ยอมรับความหลากหลายทางชาติพันธุ์และการอยู่ร่วมกันอย่างสันติในมาเลเซียเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาประเทศในระยะยาว มาเลเซียเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ที่หลากหลายทั้งในด้านภาษา ศาสนา และวัฒนธรรม ซึ่งการจัดการความหลากหลายนี้ต้องอาศัยการมีส่วนร่วมจากทั้งรัฐบาลและประชาชน มาเลเซียประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งในการจัดการความขัดแย้งระหว่างชาติพันธุ์ผ่านนโยบายต่างๆ เช่น นโยบายเศรษฐกิจใหม่ ซึ่งมุ่งลดความเหลื่อมล้ำระหว่างชาวมาเลย์และชนกลุ่มน้อยทางเศรษฐกิจ รวมถึงแนวทางการเมืองแบ่งปันอำนาจ ที่ส่งเสริมการอยู่ร่วมกันของกลุ่มชาติพันธุ์ผ่านพรรคการเมืองผสม อย่างไรก็ตามปัญหาความไม่พอใจเกี่ยวกับสิทธิพิเศษของชาวมาเลย์และข้อจำกัดต่อกลุ่มชาติพันธุ์อื่นยังคงเป็นประเด็นท้าทาย ประเทศอื่นสามารถนำแนวทางของมาเลเซียไปปรับใช้โดยให้ความสำคัญกับนโยบายลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ การส่งเสริม สังคมพหุวัฒนธรรมผ่านระบบการศึกษาและสื่อ รวมถึงการออกแบบโครงสร้างทางการเมืองที่เอื้อต่อการมีส่วนร่วมของทุกกลุ่ม เพื่อสร้างเสถียรภาพทางสังคมอย่างยั่งยืน

การสร้างสังคมที่ยอมรับความหลากหลายของมาเลเซียไม่เพียงแต่ช่วยส่งเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติเท่านั้น แต่ยังช่วยพัฒนาสังคมในทุกด้าน โดยการเคารพและเข้าใจในความแตกต่างทางชาติพันธุ์ จะช่วยให้เกิดความร่วมมือในด้านเศรษฐกิจ การศึกษา การเมือง และสังคมมากขึ้น ในขณะเดียวกันก็ช่วยเสริมสร้างความสงบเรียบร้อยในสังคมที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ โดยการพัฒนาแนวทางการจัดการความหลากหลายที่เน้นความเท่าเทียม การศึกษาเพื่อส่งเสริมการยอมรับความหลากหลาย และการสร้างความเชื่อมโยงในชุมชน

ท้องถิ่นสามารถช่วยให้มาเลเซียเดินทางไปในทิศทางของความสงบสุขและการพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืน ด้วยแนวทางเหล่านี้ มาเลเซียสามารถเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างชาติพันธุ์ที่ดียิ่งขึ้นและเป็นแบบอย่างของการอยู่ร่วมกันอย่างสันติในโลกที่มีความหลากหลาย

## เอกสารอ้างอิง

- มรกต ไมยเออร์. 2561. มิวเซียมแห่งชาติมาเลเซีย : มิวเซียมและพิพิธภัณฑ์ในบริบท ของสังคมพหุลักษณะ และการย้ายถิ่นของแรงงานข้ามชาติในอาเซียน, *วารสารภาษาและวัฒนธรรม*, 37 (1), 22-44
- Aun, L. H. (2017). Fault lines – and common ground – in Malaysia’s ethnic relations and policies. *Perspective*, 63, 1–9. [https://www.iseas.edu.sg/wp-content/uploads/pdfs/ISEAS\\_Perspective\\_2017\\_63.pdf](https://www.iseas.edu.sg/wp-content/uploads/pdfs/ISEAS_Perspective_2017_63.pdf)
- Aziza, Z., Salleha, A., & Ribu, H. E. (2010). A study of national integration: Impact of multicultural values. *Procedia Social and Behavioral Sciences*, 7(C), 691–700. <https://doi.org/10.1016/j.sbspro.2010.10.094>
- Chua, A. L. (2000). [Review of *Government Policies and Ethnic Relations in Asia and the Pacific*, by M. E. Brown & S. Ganguly]. *The American Journal of Comparative Law*, 48(1), 181–192. <https://doi.org/10.2307/841036>
- Holst, F. (2012). *Ethnicization and identity construction in Malaysia*. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203121955>
- Jarvis, D. S. L. (2017). The State and Development in Malaysia: Race, Class and Markets. In T. Carroll & D. S. L. Jarvis (Eds.), *Asia after the Developmental State: Disembedding Autonomy* (pp. 201–236). chapter, Cambridge: Cambridge University Press. <https://www.cambridge.org/core/books/abs/asia-after-the-developmental-state/state-and-development-in-malaysia/E5887FE24659AF91F8A3B6D270D2477F>
- Jawan, J., Boyman, S. N., & Kadam-Kiai, S. B. (2020). Dynamics of ethnic relations in Malaysia. *Pertanika Journal of Social Science & Humanities*, 28(3), 1959–1973. [http://www.pertanika.upm.edu.my/resources/files/Pertanika%20PAPERS/JSSH%20Vol.%2028%20\(3\)%20Sep.%202020/20%20JSSH-6100-2020.pdf](http://www.pertanika.upm.edu.my/resources/files/Pertanika%20PAPERS/JSSH%20Vol.%2028%20(3)%20Sep.%202020/20%20JSSH-6100-2020.pdf)
- Jomo, K. S. (2004, September). The New Economic Policy and interethnic relations in Malaysia. *Identities, Conflict and Cohesion Programme Paper*, 7. United Nations Research Institute for Social Development. <https://www.files.ethz.ch/isn/45937/7.pdf>

- Keat, O., & Ali, S. H. (2016). [Review of Ethnic Relations in Malaysia: Harmony & Conflict]. *Journal of the Malaysian Branch of the Royal Asiatic Society*, 89(2 (311)), 160–164. <https://www.jstor.org/stable/26527772>
- Lino, M., & Hashim, I. H. M. (2019). Racial microaggression in multicultural Malaysia: Ethnic-specific experience of university students. *Journal of Ethnic and Cultural Studies*, 6(3), 81–97. <http://dx.doi.org/10.29333/ejecs/262>
- Means, G. P. (1987). The Politics of Ethnicity in Malaysia. *Current History*, 86(519), 168–183. <http://www.jstor.org/stable/45315875>
- Noo, N. M. (2024, June 1). Multicultural policies in Malaysia: Challenges, successes, and the future. *Georgetown Journal of International Affairs*. <https://gjia.georgetown.edu/2024/06/01/multicultural-policies-in-malaysia-challenges-successes-and-the-future/>
- Segawa, N. (2013). Ethnic Politics in Malaysia: Prospects for National Integration. *Nationalism and Ethnic Politics*, 19(2), 210–232. <https://doi.org/10.1080/13537113.2013.788918>
- Segawa, N. (2017). Double-layered ethnic politics in Malaysia: National integration, ethnic unity and social stability. *Commonwealth & Comparative Politics*, 55(1), 63–81. <https://doi.org/10.1080/14662043.2017.1258102>
- Shaffer, J. A. (1982). INTER-ETHNIC RELATIONS IN PENINSULAR MALAYSIA. *Humboldt Journal of Social Relations*, 10(1), 62–82. <http://www.jstor.org/stable/23261857>
- Soomro, N. N., & Memon, A. P. (2014). Ethnic relations in multi-ethnic Malaysia. *Journal of Social Sciences and Humanities*, 53(2), 1–11. <https://doi.org/10.46568/jssh.v53i2.78>
- Xia, N., Lee, Y. F., & Ab. Halim, A. H. (2019). The elites' collective subjectivities of the history of ethnic politics in Malaysia. *Asian Ethnicity*, 20(2), 168–182. <https://doi.org/10.1080/14631369.2018.1489218>